

Πίσω από το ευρωμόλογο η εθνική ενότητα!

Μέσα σε όλες τις ιδέες του κράτους των αφεντικών για την πάρτη μας, να σου και μια ακόμη! Το ευρωμόλογο! Θα μαζέψει λέει το ελληνικό κράτος ένα μύριο υπογραφές (!), όχι μόνο των Ελλήνων πολιτών, αλλά και άλλων, και πάνω απ' τις υπογραφές θα γράφει "επιθυμώ την έκδοση ευρωμολόγου". Μέσω αυτής της φωτισμένης ιδέας και με τη βοήθεια των Ελλήνων πολιτών, ο καλός μας πρωθυπουργός επιθυμεί λέει να "επιλύσει το έλλειμμα οικονομικής διακυβέρνησης της Ε.Ε." που επιτέλους είναι αυτό που μας λείπει...

Φυσικά το κράτος που ένα χρόνο τώρα μας πάει κλωτσώντας δεν αποτελείται από ηλίθιους. Και γνωρίζουν καλά αυτοί οι διόλου ηλίθιοι ορισμένες αλήθειες που διαφεύγουν από τους υπηκόους. Ξέρουν για παράδειγμα ότι η "οικονομική διακυβέρνηση" που υποτίθεται πως θα αναδυθεί κοινή και αστραφτερή υπό το βάρος των παντοδύναμων υπογραφών του "ενός εκατομμυρίου και βάλε πολιτών της Ε.Ε.", είναι κάτι τόσο σημαντικό που τα έθνη κράτη θέλουν και απαιτούν να το καταστρώσουν το καθένα ξεχωριστά. Γιατί περιλαμβάνει το ποιοι πληρώνουν φόρους, πόσα πληρώνουν για φόρους και που πάνε οι φόροι. Συνεπώς η "οικονομική διακυβέρνηση" είναι ένα από τα σημαντικότερα διακυβεύματα σε τούτες τις κοινωνίες: ποιος πληρώνει πόσα και ποιος τα παίρνει. Και τούτο με τη σειρά του δεν είναι ζήτημα "οικονομικό", αλλά βαθιά πολιτικό. Είναι τα ποσά που διατίθενται και συνεπώς οι πολιτικές που ακολουθούνται για καθέναν από τους πιο νευραλγικούς τομείς της κοινωνίας -το στρατό, τους μπάτσους, το εκπαιδευτικό σύστημα, τις τράπεζες- περιλαμβάνει επίσης τις σχέσεις μεταξύ κεφαλαίου και εργασίας. Με λίγα λόγια, η "οικονομική πολιτική", που με άνεση ο πρωθυπουργός μας προτείνει να είναι "κοινή για τα κράτη της Ε.Ε" είναι οι κρατικοί τρόποι εξισορρόπησης και ελέγχου της λειτουργίας της καπιταλιστικής κοινωνίας, οι τρόποι να δουλεύουμε, οι τρόποι να μας εκμεταλλεύονται και οι τρόποι να καθόμαστε ήσυχα. Ε, αυτοί οι τρόποι δεν γίνεται να καθορίζονται "ευρωπαϊκά". Γιατί είναι οι τρόποι προώθησης των συμφερόντων της κάθε εθνικής αστικής τάξης. Και όπως ανακαλύπτουμε τώρα τελευταία, αυτά τα συμφέροντα είναι συμφέροντα συγκρουόμενα.

Αυτές οι σκέψεις μπορεί να μας θυμίσουν ένα επιπλέον απλό αλλά σημαντικό γεγονός: σε τούτο τον κόσμο η μεγαλύτερη εξουσία δεν είναι το χρήμα και τα "ομόλογα", αφού αυτά δεν είναι παρά η γλώσσα στην οποία μεταφράζεται η πολιτική εξουσία. Και πάλι όμως, η ανώτατη εγκόσμια εξουσία δεν είναι οι αφ-

ρημένες "πολιτικές" ή οι κάθε είδους "νόμοι" από μόνοι τους. Γιατί ποιος κανονίζει ότι οι φόροι θα εισπράττονται και θα αυξάνονται; Ότι οι μισθοί θα βρίσκονται στα βάθη που βρίσκονται, εκτός από τους μισθούς των μπάτσων; Ότι όποιος χρωστάει στις τράπεζες θα ξεπληρώνει τα χρέη του, ειδάλλως οι τράπεζες θα κατάσχουν σπίτια; Ότι αν αντιθέτως οι ίδιες τράπεζες χρωστάνε, θα διασώζονται με τα χρήματα των φόρων; (οικονομική διακυβέρνηση είναι αυτό!) Ποιος διασφαλίζει τέλος ότι η εξωτερική πολιτική του κράτους θα ανταγωνίζεται με αξιώσεις τις αντίστοιχες των γειτόνων του; Η απάντηση είναι ότι όλα αυτά γράφονται με νόμους, διασφαλίζονται όμως με την εφαρμογή βίας σε διάφορα επίπεδα που ξεκινούν από το υπονοούμενο και φτάνουν μέχρι τα όπλα. Και το μονοπώλιο αυτής της βίας ανήκει σε μια ειδική κοινωνική μορφή που λέγεται έθνος κράτος.

Είναι γι' αυτό το λόγο που η υποτιθέμενη "κοινή οικονομική διακυβέρνηση της Ε.Ε" είναι απάτη από τις λίγες. Γιατί ποια βία θα διασφαλίζει την εφαρμογή αυτής της "κοινής οικονομικής διακυβέρνησης"; Πού θα είναι η κοινή πολιτική εξουσία, αλλά και οι κοινοί μηχανισμοί επιβολής και καταστολής, οι κοινοί μπάτσοι και ο κοινός στρατός που όποτε κάποιο κράτος μέλος διαφωνεί (θέλει πχ να σώσει τις τράπεζές του από την χρεοκοπία ενώ "απαγορεύεται"), θα εμφανίζονται για να του επιβάλλουν με τη βία την θέληση "της Ευρώπης"; Λέγεται πως κάποτε που του έλεγαν για "ενωμένη Ευρώπη", ο κυνικός αμερικανός υπουργός εξωτερικών κύριος Κίσιντζερ απάντησε με αστεϊάκι: "Ωραιότατα! Κι εγώ πού να παίρνω τηλέφωνο για να της μιλάω;" Ήξερε ότι στην περίπτωση των ΗΠΑ η διαμόρφωση κοινής πολιτικής εξουσίας, κοινής οικονομικής πολιτικής και κοινού στρατού δεν έγιναν με υπογραφές, αλλά χρειάστηκαν πέντε χρόνια εμφύλιου πολέμου.

Πιστά σε αυτή την παράδοση, τα κράτη που συμμετέχουν στο ευρώ έχουν τώρα τελευταία επιδοθεί σε αγώνα επίδειξης διαφορετικών πολιτικών και συμφερόντων. Και το ελληνικό κράτος που δεν αποτελείται από ηλίθιους το γνωρίζει καλά. Οπότε θα έλεγε κανείς ότι απλά παίζει το παιχνίδι του θεματοφύλακα μιας ενότητας που γνωρίζει ότι δεν υπάρχει παρά μόνο στα χαρτιά. Χρησιμοποιώντας εργαλεία με τα οποία οι υπήκοοι έχουν εξοικειωθεί για τα καλά μέσω ΜΚΟ και ροζ αριστεράς: βάλε κι εσύ μια υπογραφή για να γίνει ο κόσμος κόκκινος, η γνώμη σου μετράει και άλλα συναφή.

Αλλά τα σχέδια που αρθρώνονται γύρω από τον δημόσιο λόγο της κυβέρνησής μας, δεν είναι εντελώς άσφαιρα. Γιατί για προσέξτε το ύφος του πρωθυπουργού μας (δηλαδή των συμβούλων του) όταν αναφέρεται σε παρόμοια θέματα! Σε άτυπο υπουργικό συμβούλιο στις 20 του Δεκέμβρη, δήλωσε "κατ' αρχήν αι-

σιόδοξος", αλλά όχι "απολύτως σίγουρος ότι [η δημιουργία μόνιμου μηχανισμού στήριξης] θα είναι και επαρκής για να θωρακισθεί η Ευρωζώνη". Πόσο μάλλον που "κάποιες χώρες θέλουν να μεταθέσουν το πρόβλημα για να μην αναλάβουν τις πολιτικές τους ευθύνες". Και συνέχισε με τη διαπίστωση ότι πρέπει "με τις ριζικές αλλαγές που προβάλλουν πια ως εθνική προτεραιότητα, να θωρακίσουμε τη χώρα μας από τις όποιες αλλαγές ή αναταράξεις πιθανόν θα περάσει η Ε.Ε.". Ακολούθησε αντίστοιχη μάζωξη μετά τις γιορτές όπου ξανατόνισε ότι "εμείς τα δικά μας προβλήματα θα τα λύσουμε, θα υπερβούμε τις αδυναμίες μας. Όμως, είμαστε εδώ σήμερα, γιατί γίνεται σαφές ότι, πέραν των δικών μας προβλημάτων, υπάρχει το πρόβλημα της ευρωζώνης και οι εγγενείς αδυναμίες της". Επίσης ότι "αν μείνει η Ευρώπη στη σημερινή ερμαφρόδιτη κατάσταση θα συνεχιστούν οι πιέσεις των αγορών και θα ταλανίζεται από αλληλοκατηγορίες και εθνικισμούς".

Οπότε έχει κι άλλα κατά νου ο πρωθυπουργός μας όταν αναλαμβάνει τις ενωτικές του πρωτοβουλίες. Ότι εδώ υπάρχουν "εθνικές προτεραιότητες" και ανάγκες "θωράκισης της χώρας", αφού η "θωράκιση της ευρωζώνης" δεν βαίνει καλώς. Ότι μεταξύ των φίλων μας υπάρχουν διάφορα κράτη που "δεν θέλουν να αναλάβουν τις ευθύνες τους". Ότι οι "αλληλοκατηγορίες και οι εθνικισμοί" ταλανίζουν την Ευρώπη. Ότι η Ευρωζώνη μπορεί τελικά και να αποτελεί "πρόβλημα" για το ανάδελφον έθνος μας. Κάτι τέτοιες θέσεις προς το παρόν μένουν στα ψιλά των εφημερίδων κάτω από τις επικεφαλίδες περί "ευρωπαϊκής ενότητας" και "κοσμοπολίτη πρωθυπουργού". Σε περίπτωση ανάγκης όμως, θα μπορούσαν να περάσουν στη θέση του τίτλου. Τότε πια ο πρωθυπουργός θα μιλάει για την ανάγκη της εθνικής ενότητας. Και θα παρουσιάζει τα επόμενα επεισόδια της κλοπής εις βάρος μας σαν "αναγκαίες θυσιές" που απαιτούνται από τον "ελληνικό λαό", όχι πια μόνο για να σωθεί το κράτος και οι τράπεζές του από τα χρέη τους, αλλά και για να αντιπαρεταθεί στην ανάληψη πολιτική των κρατών που "δεν θέλουν να αναλάβουν τις ευθύνες τους".

Λέμε για έναν νέο κύκλο του οικονομικού πολέμου - που δεν είναι ποτέ οικονομικός, είναι ταυτόχρονα ταξικός και διακρατικός. Και μη νομίζετε, δεν είναι και τόσο απίθανο το σενάριο. Έχει άλλωστε δουλευτεί ήδη καλά από τους αριστερούς που, έχοντας λιγότερες ευθύνες διπλωματικού σαβουάρ βιβρ, υποστηρίζουν σε όλους τους τόνους τον εθνικό στόχο της "αναδιάρθρωσης του χρέους" και φυσικά την ανάληψη των αντίστοιχων συνεπειών από τον αγαπημένο τους "λαό". Αλλά γι' αυτό μπορεί να πούμε καμιά άλλη φορά...

1. Καθημερινή 9/1/2011